OD AUTORKY BESTSELLERU *ULTIMÁTUM*

„Nejlepší thriller roku."
— JAMES PATTERSON

„Tuhle knihu si zamilujete."
— DON WINSLOW



KATASTROFA

T. J. NEWMAN

THRILLER



KATASTROFA

Copyright © 2024 by T. J. Newman

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lucie Melicharová, 2026
Cover © Martin Kopecký, 2026
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2026

ISBN 978-80-277-7476-0 (pdf)



KATASTROFA

T. J. NEWMAN

přeložila Lucie Melicharová

VENDETA

Pro dědečka Mariona Newmana a dědu Tima J. Mulleta,
prapůvodního nositele iniciál T. J.

SLOVO AUTORKY

Námět na můj první román – *Ultimátum* – se zrodil v době, kdy jsem ještě pracovala jako letuška. Jednou jsem se kapitána letu zeptala: „Co bys dělal, kdyby ti někdo unesl nejbližší a vyhrožoval, že všechny zabije, pokud s letadlem úmyslně nehavaruješ?“ Při pohledu na jeho výraz mi přeběhl mráz po zádech. Zjevně marně hledal slova. Zato já v tu chvíli našla inspiraci.

V průběhu psaní své debutové knihy jsem nesčetněkrát probírala s piloty nejen základní letecké postupy a předpisy, ale i emocionální a psychickou zátěž spojenou s jejich profesí. *Jaké situace se v kokpitu nejvíc bojíš?* zajímala jsem se zas a znovu.

Zprvu odpovídali různě. Požáru na palubě nebo v nákladovém prostoru, který ne a ne dostat pod kontrolu. Střetu s kabely vysokého napětí. Nesprávného vyhodnocení krizové situace. Zamrznutí a neschopnosti v nouzi jakkoli zareagovat. Smrtelné havárie, která z jejich životních partnerek či partnerů udělá vdovy a vdovce.

Jak se jednotlivé odpovědi opakovaly, začaly mi v hlavě tak trochu splývat. Pak ovšem přišla reakce, na kterou nikdy nezapomenu:

„Nejvíc mě děsí představa, že bych to s dopravním letadlem napálil do jaderné elektrárny.“

Váhala jsem, jestli mluví vážně. „Jaderné elektrárny – podobně jako přehrady a veškerá kritická infrastruktura – jsou ve světě po 11. září přece hlídané,“ namítla jsem se smíchem.

„Tohle mají ti nahoře ošéfované. Dávno přijali nezbytná opatření, aby zajistili, že k útoku na jadernou elektrárnu zkrátka nedojde."

Pilot si vyslechl mou argumentaci, aniž by mě jedinkrát přerušil. Když jsem domluvila, jen s úsměvem poznamenal: „A přesně to chtějí, aby si lidi mysleli."

T. J. Newman

Mezinárodní stupnice hodnocení závažnosti jaderných událostí (INES) sestává ze sedmi stupňů.

Stupeň 1: Anomálie
Stupeň 2: Nehoda
Stupeň 3: Vážná nehoda
Stupeň 4: Havárie bez rizika vně zařízení
Stupeň 5: Havárie s rizikem vně zařízení
Stupeň 6: Těžká havárie
Stupeň 7: Velmi těžká havárie

V minulosti byly zaznamenány pouze dvě události odpovídající stupni 7: Fukušima a Černobyl. Stupeň 8 nikdy nenastal.

Zatím.

Dvě stě devadesát pět životů spočívalo v rukou pilota, který ve výšce jedenácti kilometrů nad zemí právě prodělával smrtelný infarkt.

Nestačil dát echo prvnímu důstojníkovi, aby přispěchal z toalety převzít řízení. Nestačil ukázat letušce stojící vzadu v kokpitu, jak se ovládá radiostanice. Nestačil nahlásit stav nouze řídícímu letového provozu. Nestačil varovat cestující ani posádku. Nestačil udělat nic, protože si vůbec neuvědomil, co se děje. V jednu chvíli zkrátka pocítil náhlou svíravou bolest na prsou a o zlomek vteřiny později se jeho mrtvé tělo sesunulo na řídicí páku a poslalo letadlo střemhlav dolů.

Všechno na palubě se vmžiku naklonilo dopředu. Limonády a sáčky s preclíky sklouzly ze stolků. Mobily vylétly lidem z rukou. Cestující ve frontě na toaletu popadali na sebe. A ti, kteří seděli, ale nebyli připoutaní, vystřelili ze sedadel.

Dvířka vozíků i přihrádek v zadní kuchyňce se sborově otevřela. Věže z kelímků, sáčky s cukrem, balení sušenek, konvice s horkou kávou, těžké palety s plechovkami limonády – to vše se s lomozem sesypalo na podlahu a rozkutálelo po letadle.

Letuška uprostřed kabiny se vrhla za vozíkem obtěžkaným nápoji, jenž se řítil prázdnou uličkou vpřed. O osm řad dál ten stoosmdesátikilový kolos rozdrtil nohu jednomu z pasažérů a následně se nejistě zasekl mezi sedadly.

Letadlo bylo obsazené do posledního místečka. Přesto v onu první chvíli, kdy se stroj naklonil, zavládlo hrobové ticho. Nikdo nevykřikl. Nikdo nevydal ani hlásku. Místo obav visel ve vzduchu pouze šok. Stejně jako nicnetušící pilot, který nerozpoznal důvod bolesti na hrudi, zatím ani dvě stě devadesát čtyři zbylých duší na palubě letu číslo 235 Coastal Airways nevědělo, co se děje.

Jekot vypukl až o pár vteřin později – když jim došlo, že všichni zemřou.

S pohybem řídicí páky dopředu letadlo klesá, s pohybem dozadu naopak stoupá.

To jediné věděla o řízení letuška, jež po dobu hygienické přestávky prvního důstojníka z bezpečnostních důvodů hlídala kokpit. To a že pokud nezvedne kapitána z řídicí páky, čelnímu střetu se zemí se nevyhnou.

Její pozice sotva mohla být horší. Se svými sto pětapadesáti centimetry a necelými padesáti kilogramy se bez jakékoli opory a ze značně nešikovného úhlu pokoušela nadzvednout muže vysokého přes sto osmdesát centimetrů, co vážil téměř metrák a půl. Vše navíc ztěžovalo, že se k němu natahovala přes křeslo, ke kterému měla přístup pouze zezadu nebo z boku.

Zeširoka se rozkročila mezi křeslem a centrálním ovládacím panelem, pevně ovinula paže kapitánovi kolem ramen a s heknutím zatáhla k sobě.

Tělo se prakticky nepohnulo. Řídicí páka zůstávala v nejzazší poloze.

Vedoucí kabiny se zatím snažila po čtyřech dostat z přední kuchyňky k toaletě na přídi. Ruce se jí bořily do snídaní

rozsypaných po podlaze a kolena jí krvácela, protože si je pořezala o rozbité porcelánové nádobí, na kterém se servírují pokrmy v první třídě. Dolezla k toaletě a vší silou zabušila na dveře.

„Gregu!“ houkla, ale v křiku cestujících její hlas skoro úplně zanikl. Chvilku zůstala tiše – napínala uši a čekala na odpověď prvního důstojníka, avšak marně.

Když se předtím letadlo naklonilo, zaslechla z toalety hlasité žuchnutí a po něm tříštění skla. Od té doby se z kabinky neozývalo nic. Neměla nejmenší ponětí, co se odehrává v kokpitu, ale věděla, že jediný další člověk na palubě, který umí letadlo ovládat, by se tam měl z toalety okamžitě vrátit.

„Gregu, no tak! Pomoc!“ volala prosebně a oběma pěstmi mlátila do dveří.

Odpovědi se ovšem nedočkala.

Paže její kolegyně v kokpitu se třásly. Sevření kolem pilotova mrtvého těla sláblo, a to tak nadále tlačilo téměř plnou vahou na řídicí páku.

Letadlo mířilo přímo k zemi.

„Dobré ráno do Minneapolisu. Delta Heavy dva-dva-čtyři se hlásí v letové hladině tři-čtyři-nula.“

Rutinní hlášení jiného pilota adresované řídícímu letového provozu, které zaskřehotalo z reproduktoru v kokpitu, letušku vylekalo – a vtom jí to došlo.

Řídící letového provozu…

Řídící letového provozu!

„Dobré ráno, Delto Heavy. Udržujte letovou hladinu tři-čtyři-nula.“

Kdyby se jí s ním podařilo navázat spojení, určitě by jí poradil, pomocí jakých tlačítek se přepíná řízení mezi piloty. Pak by stačilo zvednout řídicí páku vpravo, tedy na straně

prvního důstojníka. Letadlo by přestalo klesat střemhlav k zemi a řídící letového provozu by ji mohl navigovat dál.

Volný pád namáhal kostru letadla a paluba se prudce otřásala. Cestující sahali po telefonech, aby vše zachytili na kameru nebo napsali blízkým. Vedoucí kabiny se snažila vytěsnit pláč dětí i hlasité modlitby, jež k ní doléhaly, zatímco se natahovala po stříbrné cedulce s nápisem WC, aby ji nadzvedla, a dostala se tak k tajné pojistce pro nouzové odemčení dveří. Posunula páčku doprava a zámek se uvolnil.

„Gregu," zavolala a opřela se o prostředek skládacích dveří – ty však odmítaly povolit, cosi uvnitř jim v pohybu bránilo. „*Gregu!*" zaječela a nalehla na dveře s ještě větší vervou.

Natáhla krk ke straně, ze které se dveře otevíraly, znovu zatlačila a jedním okem nahlédla vzniklou škvírou dovnitř.

První důstojník ležel nehybně na podlaze, oči zavřené. Z rány na čele mu po tváři stékal sytě červený pramínek krve. Tělo měl pokryté střepy z rozbitého zrcadla.

Nedokázala určit, zda dýchá, nebo ne.

Pokud ne, mají to spočítané.

Přitiskla ústa k úzkému otvoru ve dveřích a zařvala: „Gregu! Gregu, probuď se!"

Letuška v kokpitu se natáhla ke vzdálenější straně kapitánova sedadla a šmátrala po radiotelefonu. Čím déle se jí ho nedařilo nahmatat, tím větší panika se jí zmocňovala. Konečně pod prsty ucítila kroucený plastový kabel.

S bušícím srdcem ho sevřela v ruce a přitáhla si k sobě koncový mikrofon, který tolikrát viděla používat piloty. Zhluboka se nadechla a stiskla tlačítko.

„Tady Coastal… my… potřebujeme pomoc," zakoktala překotně a marně hledala další slova. „Je mrtvý. Kapitán je mrtvý. Něco se mu stalo, asi infarkt. První důstojník si šel odskočit. Není tady. Je… Letadlo nikdo neřídí. Klesáme. Pomozte nám, prosím!"

Zvýšený hlas se jí chvěl. Poprvé se ke strachu přimísily i jiné emoce a ona potlačila vzlyk. Uslyšela totiž, jak se její slova nesou palubou.

Spletla si radiotelefon s palubním rozhlasem.

Vedoucí kabiny upřeně sledovala zamčené dveře do kokpitu, zatímco se z reproduktorů na palubě dál ozýval přerývaný dech její kolegyně.

Takže tohle se stalo. Kapitán je po smrti. A oni se řítí k zemi.

Kopla do dveří toalety a její vlastní uslzené vzlyky se smísily s nářkem cestujících.

„Prober se. *Koukej se probrat!*"

Greg zamžikal, všechno viděl rozmazaně… Kde je?

Bolelo ho celé tělo. Nic nedávalo smysl. Svět měl v mlze – dokud nespatřil střepy rozbitého zrcadla.

Potácivě se vyškrábal na nohy. Uvědomil si, že slyší křik, a rozpoznal v něm své jméno. Otevřel dveře a za nimi na zemi spatřil vedoucí kabiny, celou od krve a jídla.

„Je mrtvý," vzlykla. „Kapitán je mrtvý. Dělej něco!"

Šokem strnul na místě. S každým mrknutím vnímal hluk na palubě zřetelněji a blíž, ale zpátky do reality ho definitivně vrátilo až nečekané *vzum* – do letušky před ním najel vozík a přimáčkl ji ke dveřím kokpitu.

Jestli se okamžitě nevrátí k řízení, všichni tady zemřou.

Greg vylezl ze zabarikádované kabinky na vozík a smetl přitom dolů kelímky, ubrousky a jednorázová míchátka. Zabušil na dveře kokpitu.

„Time!“ zavolal. „Otevři mi! Time, otevři!“

Vedoucí kabiny napasovaná mezi vozíkem a dveřmi naříkala bolestí a z obličeje se jí vytrácela veškerá barva. Greg se na vozíku rozhlížel kolem sebe a snažil se vymyslet, co by ještě mohl zkusit. Podíval se i za sebe do útrob letadla – ale okamžitě toho zalitoval.

Na palubě se nacházelo dvě stě devadesát pět duší. Za životy těchto bezmála tří set lidí teď nesl odpovědnost on.

A oči všech se k němu upíraly.

„*Time!* Otevři ty zasraný…“

Dveře do kokpitu se rozrazily.

V onom zlomku vteřiny jako by se obraz před ním zastavil. Vyděšené oči letušky uvnitř kokpitu, kterou měl za moment rozdrtit stoosmdesátikilový vozík. Tělo kapitána na křesle zhroucené dopředu. Blikající tlačítka na všech panelech v pilotní kabině. Robotický hlas neúnavně opakující varování: *Zvyšte letovou hladinu. Zvyšte letovou hladinu. Zvyšte letovou hladinu.*

A za tím vším…

Přibližující se země.

1

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 38 MINUT

Kostel Jednoty milosrdenství v minnesotské Waketě nepředstavoval jen obyčejné místo setkávání tamní komunity, ale skutečný středobod zdejšího komunitního života.

„Patříte k sobě a nesete odpovědnost jeden za druhého. V tom spočívá podstata komunity. A přesně na těchto základech stojí i celá Waketa."

Shromáždění přikyvovali.

„Věčně slýcháme, že na prvním místě je rodina," pokračoval reverend Michaels. „Do rodiny ovšem nespadají jen pokrevní příbuzní. Patří tam i vaši přátelé. Sousedé. Kolegové. Každý, kdo dorazil na dnešní mši. My všichni tvoříme jednu rodinu."

Vzadu v poslední lavici maličkého kostelíku seděl Steve Tostig. Poslouchal, ale nevnímal.

Jestli reverend Michaels pečoval o duši Wakety, o Stevovi se dalo říct, že dává pozor na její tělesnou schránku. Kdyby si město nechalo natisknout propagační pohlednice, vyjímala by se na nich právě jeho podobizna: urostlý muž ve flanelce, s mohutnou hrudí a několikadenním strništěm. Takový ten typ, co patří k hvězdám střední školy, především proto, že se nebojí postavit šikaně. Přesně ten kluk, kterého byste chtěli, aby si jednou přivedla domů vaše ratolest.

Steve seděl sám v „řadě pro ovdovělé“, jak ji pro sebe v duchu překřtil, a upíral pohled z vitrážových oken na hřbitov pod kopcem. Tentokrát přinesl modré karafiáty. Alespoň tedy podle cedulky na kbelíku v samoobsluze by mělo jít o karafiáty.

Claire Jean Tostigová
1975–2023
Milovaná učitelka, dcera, manželka a matka.
Odešla předčasně – ovšem nic netrvá věčně.

Kdyby bylo po jeho, ten dovětek by vypustil. Působil příliš… ezo. Příliš sluníčkově a smířeně s koloběhem života. Claire by se líbil. Ale Steve by preferoval jen: *Odešla předčasně*. Tečka.

Žádné smíření, žádný hlubší význam. Jen nespravedlnost. Obyčejná zpropadená nespravedlnost.

„Víte,“ navázal reverend, „nemohl jsem si nevšimnout, že dnes parkoviště z velké části zeje prázdnotou.“

Nepočetné shromáždění souhlasně zamumlalo.

„Nedělám si z toho těžkou hlavu,“ řekl. „Lidé jsou v práci. Děti ve škole. A Velký pátek, tedy den, kdy si připomínáme ukřižování našeho Pána… Ten do kostela nikdy nelákal vyloženě davy.“

Věřící se uchechtli.

„V neděli ovšem radím přijet s předstihem,“ pohrozil jim prstem. „To bude parkoviště praskat ve švech, jen počkejte. Protože Boží hod velikonoční se musí světit! Sejdeme se tu úplně všichni, abychom společně sdíleli okamžiky radosti a naděje, abychom jako jeden sborově zvolali: Náš Pán žije! *My* žijeme!“

Reverend Michaels se odmlčel. Šlo o dokonale vyměřenou pauzu, kterou se člověk nenaučí v kněžském semináři, ale až

praxí, když v průběhu střídajících se ročních období neděli co neděli, rok za rokem vnímá potřeby svých oveček. Oněch rozbolavělých lidských duší, které se tu jednou týdně schází, aby přemítaly nad důvody, možnostmi i podobami lidského bytí, aby objevovaly nové, aby se jim vzpouzely anebo si je připomínaly.

„Ovšem vy jste přišli už dnes."

Další odmlku využil k tomu, aby se rozhlédl po svatostánku a navázal oční kontakt s jednotlivými věřícími. Když pohledem zabloudil do zadních řad, Steve sklopil zrak. Sám přišel až po začátku a hodlal se vytratit ještě před koncem. A nedělní kázání vynechá úplně. Reverend věděl, že Steve úmyslně navštěvuje pouze méně frekventované mše, protože pak nemusí čelit tolika otázkám bližních, jak vše zvládá a jestli on nebo jeho syn Matt náhodou něco nepotřebují.

„Přišli jste dnes," zdůraznil reverend, „v den, kdy byl zabit náš Spasitel. V den, kdy se všechna naděje zdála ztracena. V den plný temnoty, kdy jsme neměli žádnou jistotu, jestli ještě vůbec někdy spatříme světlo…"

Odmlčel se.

„Jste tady."

Lidé souhlasně pokyvovali.

„Nescházíme se tu jen tak pro nic…"

Reverendův hlas znovu umlkl, tentokrát ovšem ne ve snaze o dramatickou pauzu ani s cílem dopřát věřícím čas k zamyšlení. Duchovní ztichl, protože se spolu s ostatními snažil odhalit zdroj podivného zvuku. Jakéhosi vzdáleného hučení. Hučení, které s každým okamžikem nabíralo na intenzitě.

Stěny kostela se otřásaly, podlaha se věřícím rozvibrovala pod nohama. Reverend Michaels sklouzl očima ke kalichu s mešním vínem. Tmavě rudá hladina se čeřila.

Kostel se na kratičký okamžik ponořil do příšeří, když ho cosi nad ním jen těsně minulo. V tu chvíli už všichni stáli

a vyhlíželi z vitrážových oken na západní straně. Reverend Michaels zůstal na svém místě – na stupínku u oltáře, kam vedly tři schody – a rukama svíral okraje kazatelny. Na rozdíl od ostatních odtamtud viděl i z oken nad vitrážemi. Jako jediný tak jasně zahlédl, jak jen kousek nad obzorem proťalo nebesa obří dopravní letadlo.

O chvilku později se ozvalo ohlušující zadunění a celý kostel se otřásl v základech.

Chrámovou loď zaplnily výkřiky věřících, kteří hledali útěchu jeden u druhého. Ze zdi se svezl zarámovaný obrázek a sklo pád na podlahu nevydrželo. Pozornost reverenda upoutal záblesk světla v zadní části kostela. Rozražené dveře.

Sledoval, jak z nich Steve vybíhá a sprintuje přes parkoviště ke svému pick-upu. Zatímco všechny ostatní v tu chvíli paralyzoval strach a zmatek, Steve vyrazil do akce.

O pár kilometrů dál seděla u jídelního stolu zaskočená Joss Vanceová a z ruky jí na ranní noviny odkapávala horká káva. Se srdcem rozpumpovaným přívalem adrenalinu se rozhlížela po kuchyni a dumala, co to, sakra, bylo, když tu najednou – problikla světla.

Vzhlédla.

„To ne. Ne, ne, ne…," šeptala si pro sebe při dalším zablikání. To už byla ale na nohou a neztrácela čas.

Věděla, co bude následovat. Věděla, co to znamená. A pak, přesně jak předpokládala, vypadl proud úplně.

2

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 37 MINUT

Necelých devadesát kilometrů jižně od Wakety se kancelářské budovy v centru Minneapolisu hromadně ponořily do tmy. Semafory zhasly. Hučení chladicích boxů v supermarketech rázem utichlo. Topení ve všech domech rozesetých po okolních předměstích se vypnula.

Řidič na čerpací stanici po sluchu poznal, že mu do nádrže dodávky – ač ze dvou třetin prázdné – přestalo proudit palivo. Dítko o přestávce po marném mačkání stříbrného tlačítka odběhlo od fontánky na vodu stále žíznivé, z kohoutku se nedočkalo ani kapky. Kabina výtahu s cuknutím zastavila a lidé uvnitř popadali na sebe. Dvojice v první řadě vozu na horské dráze upínala pohled na prudké klesání pod sebou a přemítala, zda je tak dlouhá zastávka běžnou součástí jízdy. Chirurg přerušil pohyb skalpelu nad pacientovým hrudním košem, neboť v černočerné tmě operačního sálu vůbec nic neviděl.

Když se v onen první okamžik bezmála tři miliony obyvatel Minneapolisu a sousedního města Saint Paul obraceli jeden na druhého a nahlas se ptali, co se stalo, povětšinou z nich promlouvala zvědavost, a nikoli znepokojení.

Šlo o první podcenění situace toho dne.

* * *

Ve Waketě se následky havárie projevily mnohem viditelněji.

Jedna chodkyně nadskočila, když se u sousedů po tom hrozivém zadunění roztříštilo okno do ulice.

Ruka s vodítkem jí vystřelila za zlatým retrívrem, který začal uhánět po silnici a klusající paničku vláčel za sebou. Psa nezastavilo, ani když zakopla a při pádu si odřela koleno. Strhl ji na záda a ona jen nevěřícně sledovala, jak přímo jejím směrem padá z nebe letadlový motor.

Zezadu z něj šlehaly plameny, lopatky se stále točily a zesilující svištění ohlašovalo blížící se náraz. Žena zavřela oči, stočila se do klubíčka a o chvíli později ucítila, jak ji ovanul žár, když jí motor prolétl kousek nad hlavou a rozmetal nedalekou poštovní schránku včetně katalogů a složenek na cáry.

O osm set metrů dál farmář v nadskakujícím traktoru přihlížel, jak oblohu protíná kus hořícího kovu a naráží mu z boku do stodoly. Krávy se rozutekly a sprška rezavě rudých úlomků někdejšího obložení se rozletěla do stran. Na poslední chvíli roztržitě zadupl brzdu a strhl traktor doprava v zoufalé snaze vyhnout se trojici sedadel z letadla, která se zabořila do čerstvě zorané půdy přímo před ním.

Pořád na nich seděli cestující.

V centru města se tyčil věžový vodojem, na jehož čelní straně se hrdě vyjímal zpola vyšisovaný zelenkavý nápis WAKETA. Na vrchní plošině se zrovna nenacházela žádná skupinka teenagerů, kteří by do nátěru vyrývali svá jména tak, jako to dělávala každá nevybouřená generace Waketanů, což bylo jediné štěstí, jelikož právě do těchto míst bachraté kovové

nádrže narazil stoosmdesátikilový servírovací vozík. Do vzduchu vystříkla voda a jako z krvácející rány na boku nepřehlédnutelné dominanty města crčela do zablácené trávy, odkud se odrážela na zrezivělé, omšelé podpěry.

Opodál přistála na hlavní třídě část trupu letadla s takovou razancí, že do vzduchu jako létající talíře vymrštila dva ocelové poklopy kanálu. Jeden zakončil svůj let ve výloze banky, druhý na voze pro rozvážku pizzy. Majitel pizzerie a bankovní úředníci vyběhli na ulici zjistit, co se děje. Nechápavě na sebe hleděli a prohlíželi si okolní zkázu.

Jakmile ohlušující zadunění zaslechli rybáři v prsačkách podél břehu Mississippi, vyplašeně sebou trhli. „Co to, ksakru…," podivovali se nahlas. O chvíli později už se krčili k zemi a snažili se krýt před záplavou předmětů snášejících se z nebe do řeky. Sledovali, jak kolem proplouvají ohořelé trosky – tu kufr, tu kabát, tu lahvičky Jack Daniel's či stále ještě hořící kniha. Když se před nimi ve vlnách vynořila bota, krve by se v nich nedořezal.

Pořád v ní vězela noha.

Pasoucí se stádo laní běloocasých se dalo na úprk před neznámým pisklavým syčením, které vydávala řítící se kovová střepina. Vyděšená zvířata proběhla mezi stromy a křovinami pryč z lesa na volné prostranství vedle dálnice, odkud pokračovala přímo před projíždějící kamion.

Řidič dupl na brzdu, ale řízení nestrhl – na rozdíl od dvoudvéřové hondy vedle, která dostala smyk. Laním se sice vyhnula, zato ovšem trefila zadní kola návěsu. Osobní vůz se

otočil o sto osmdesát stupňů a uvízl pod kamionem, který ho rozmačkal na palačinku a dál ho táhl po dálnici, až od podvozku létaly jiskry.

Přes veškerou snahu řidiče udržet během brzdění kamion rovně dostal i on smyk, návěs se vzpříčil kolmo k jízdním pruhům a poté se převrátil a přetočil dopředu – ne jednou, ne dvakrát, ale rovnou třikrát. Cestou smetl čtyři osobní auta, jež se mu připletla do cesty. Zezadu se valil náklad. Z dřevěných palet roztříštěných na kusy se na dálnici sypaly kartonové krabice plné lahví s olivovým olejem. Asfalt ve všech směrech pokryly střepy a desetitisíce litrů oleje.

Rodinný sedan narazil do korby pick-upu převážejícího zahradní techniku. Dvířka nákladního prostoru se vyklopila a na dálnici se vyhrnuly nejen hrábě, fukary na listí a pojízdná sekačka, ale také pytle s čerstvě posekanou trávou a sesbíraným listím. Ty nevydržely náraz a jejich obsah se rozletěl do vzduchu, dezorientovaným řidičům se lepil na čelní skla a nutil je kličkovat.

Řidič velkého SUV ztratil kontrolu nad řízením a najel na travnatý středový pás. Po nárazu do balvanu udělalo auto přemet a následně se ještě několikrát převrátilo přes střechu až do protisměru.

Vysokoškoláci vracející se domů na víkend zaznamenali, že vozidlo před nimi brzdí, až když už bylo pozdě. Chlapce, který si jako jediný nezapnul bezpečnostní pás, katapultovala srážka padesát metrů daleko – v podstatě až k lesu, odkud se prve vynořilo stádo laní.

Během necelé minuty se provoz na dálnici I-35, propojující minnesotskou Waketu s okolním světem, úplně zastavil. Hlavní tah se v obou směrech proměnil ve změť pokroucených plechů z celkem sedmnácti aut a hromadu raněných. Všechno na chvíli znehybnělo. Tedy až na několik přeživších laní, které zbrkle proskákaly kolem rozmačkaných, hořících

karoserií i potlučených a zkrvavených těl a uháněly do lesíku na opačné straně dálnice.

Na hřišti základní školy Carver Valley panoval čilý ruch. Děti před sebou měly prodloužený víkend a překypovaly energií ze všech sladkostí, co spořádaly na třídních velikonočních besídkách.

Čtvrťačky na houpačkách vykopávaly nohy před sebe, aby se s každým zhoupnutím dostaly ještě výš. Skupinka druháčků pod vysokým dubem lovila berušku, zatímco šesťáci, kteří byli v areálu nejstarší, sehrávali vyrovnaný zápas ve fotbale, během něhož zatím padlo po dvou gólech na obou stranách.

Slečna Carla klečela vedle jednoho ze svých prvňáčků. Chlapec s kolenem odřeným od písku hlasitě plakal.

„To nic, Leo," chlácholila ho. „Zajdeme na ošetřovnu, sestřička ti to…"

Ozvalo se hlasité zadunění. Všichni se zarazili.

Houpačky se dál komíhaly sem a tam, ovšem namísto výkopů devítiletých děvčat je nyní poháněla jen gravitace v kombinaci se setrvačností. Beruška vylezla zpod listu, aniž by ji někdo zaregistroval. Nakopnutý fotbalový míč se bez povšimnutí odkutálel mimo hřiště. Slečna Carla instinktivně přitáhla Lea k sobě a oba vzhlédli k nebi.

Všichni žáci, komplet učitelský sbor, dokonce i školník a policista u přechodu s úžasem upírali zrak na neporušené křídlo oddělené od zbytku letadla, které se jim prohnalo nad hlavami jako rotující UFO. Sledovali, jak mizí za korunami stromů za parkovištěm, a společně čekali na nevyhnutelné – dechberoucí náraz následovaný zvířeným oblakem oranžových plamenů a černého dýmu na jasně modré obloze.

* * *

Steve nechal kostel dávno za sebou. Teď snížil rychlost na sto čtyřicet kilometrů v hodině a zahleděl se na hřibovitý mrak, jenž se vzedmul nalevo od něj. Divže tam instinktivně nestočil volant, když ho napadlo: *Není to… škola?*

Matt.

Tělem mu projela vlna adrenalinu. Nestalo se Mattovi nic? Neměl by Steve vyrazit za synem? Hlavou mu probleskla myšlenka na učebnu čtvrté třídy, kde dřív učila Claire. Kdyby pořád žila, Matt by mohl najít útočiště tam. U mámy by byl v bezpečí.

Jenže to teď už neplatilo. Claire byla mrtvá. A Matt se musel spolehnout sám na sebe.

Steve zabrzdil a zastavil se uprostřed silnice. Srdce se mu svíralo obavami. *Buď to tam jeď obhlédnout, nebo pokračuj dál.* Steve se zhluboka nadechl a přinutil se na situaci podívat z širší perspektivy – ne optikou pokřivenou žalem a starostí o syna.

Usoudil, že černý dým stoupá zpoza vzdálenější hranice lesa, kudy protéká řeka. Škola stála tím samým směrem, ale přece jen o kus blíž. Základka Carver Valley je určitě v pořádku. A Matt taky.

Steve se s přikývnutím znovu rozjel a vysoko nad povolenou rychlostí uháněl dál. Rozhodl se správně. Mattovi se nic nestalo a on musí do práce. Protože případná škoda tam, kam míří, představuje mnohem větší hrozbu.

Řítil se po jednoproudé nezpevněné cestě a při pohledu na různě silné sloupce dýmu, které se rýsovaly napříč údolím, vrtěl hlavou. Takové věci se u nich přece nestávají, ve Waketě chcípl pes. Steve věděl, že tentýž šok v kombinaci se zmatkem a hrůzou, co pocítil on sám v kostele, nyní prožívá celé město, včetně školy. Věděl, co se všem honí hlavou: že takhle strašnou leteckou havárii nemůže přebít nic horšího.

A věděl také, jak moc se všichni mýlí.

Odbočil u cedule, která hrdě hlásala: ENERGIE PRO BUDOUCNOST VZNIKÁ UŽ DNES, a dojel k hlavnímu vjezdu do areálu jaderné elektrárny Clover Hill, kde zastavil. Vystrčil z okénka ruku se vstupní kartou. Dveře strážnice se otevřely a Steve s překvapením sledoval, jak zevnitř vychází ozbrojený člen ostrahy v celotělovém protichemickém obleku. Muž naskenoval průkaz a na monitoru uvnitř se objevila Stevova tvář.

STEVE J. TOSTIG – VELITEL JEDNOTKY
HASIČSKÝ SBOR AREÁLU CLOVER HILL
PROVOZNÍ VSTUP BEZ OMEZENÍ

„Až takovej průser tu máme, Bille?“ zeptal se Steve a kývl k ochranné kombinéze.

Bill pokrčil rameny, stiskl tlačítko a závora se zvedla. „To řekni spíš ty mně. Neví, kde jim hlava stojí, takže nám s instrukcema zatím nikdo nevolal. Vylož si to, jak uznáš za vhodný. Dám vědět vysílačkou tvým lidem, že jsi na cestě.“

Joss pod botami zakřupalo rozbité sklo – šlápla na jeden ze zarámovaných diplomů, co jí popadaly ze stěny doma v pracovně. Čapla pohotovostní tašku s věcmi do práce, odnesla ji do kuchyně a postavila na kávou potřísněné noviny, které si nestihla dočíst.

Zapnula satelitní telefon a přehrabovala se obsahem tašky tak dlouho, dokud mezi protichemickým oblekem, respirátory, rukavicemi a holínkami nenahmátla lahvičku s léky. Vysypala si do dlaně jednu tabletku jodidu draselného, který chrání tělo před radioaktivním jódem, vložila si ji do úst a spláchla vlažnou nedopitou kávou.

„No tak…," zašeptala netrpělivě, zatímco čekala, než telefon naběhne. Zhluboka se nadechla a zadívala se z okna v kuchyni na sloupec dýmu v dálce.

V obývacím pokoji za ní stála na dosud nevybalené bedně s věcmi, kterou používala jako provizorní konferenční stolek, prázdná krabička od včerejší číny, co si objednala k večeři. Přestěhovala se zpátky již před devíti měsíci, zatím měla ale zabydlenou pouze pracovnu. Přes vytahaný hnědý svetr a oprané modré džíny si přehodila kabát, popadla klíče z háčku na stěně a pohledem sklouzla k lince na balíček obrázkových knížek s příběhy Mašinky Tomáše v balicím papíru se stejným motivem. Jako by si dnešní pochůzku na poštu s pozorností pro synovce naplánovala někdy v minulém životě. Takhle se k němu dárek do narozenin nejspíš nedostane, uvědomila si.

Telefon konečně zapípal a na displeji se rozsvítilo upozornění. Joss ho přejela pohledem – potvrzovalo, že skutečně došlo na to, čeho se obávala.

NEHODA V JADERNÉ ELEKTRÁRNĚ CLOVER HILL
OKAMŽITĚ SE HLASTE NA MÍSTĚ
HROZÍ STUPEŇ 7

Joss si hodila tašku přes rameno a vyběhla k autu, aniž by před odchodem alespoň letmo zkontrolovala v zrcadle, zda nemá v zelených očích ospalky nebo jestli by jejím kaštanově hnědým vlasům po ramena neprospěl zásah hřebenu. Na nic z toho nebyl čas a na ničem z toho stejně nezáleželo.

Když člověk pracuje v jaderné elektrárně, nikdy svou práci tak úplně nedostane z hlavy. Ví, jaké nebezpečí se s ní pojí, jaké katastrofické scénáře teoreticky hrozí. A vždycky, *vždycky* k těmto teoretickým scénářům přistupuje s pokorou.

Prvotní strach ale časem opadne.

Práce v přísně regulovaném odvětví plném striktních protokolů, podle kterých své úkoly s maximální pečlivostí plní vysoce kvalifikovaní odborníci, se dřív nebo později promění v nudnou rutinu. K nehodám nedochází, protože k nim zkrátka docházet nesmí. Ale když se něco nemyslitelného nakonec přece jen stane, když se něco *skutečně* pokazí, strach se vrátí – rychle a neúprosně. Joss předpokládala, že všichni v elektrárně to teď zažívají na vlastní kůži.

Nicméně jí se ruce netřásly a tep měla stále nízký. Joss totiž vždycky věděla, že není otázkou, *zda* podobný den někdy nastane, nýbrž *kdy*. A také věděla, že až k tomu dojde, až i zbytek světa zjistí, čeho si je ona už v tuto chvíli vědoma, až si všichni začnou rvát vlasy hrůzou z toho, co všechno může následovat, ona zachová klid.

Ovládnout strach jí nečinilo sebemenší problém.

Měla s ním bohaté zkušenosti. Joss totiž žila v obavách permanentně.

3

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 36 MINUT

Pětiletý Connor Hays seděl připoutaný v autosedačce v prostřední řadě minivanu a krátil si čas hrou na ipadu. V řadě za ním pokyvovala do rytmu hudby, která jí vyřvávala do uší ze sytě růžových sluchátek, jeho třináctiletá sestra Caity. Očima hypnotizovala displej mobilu a absolutně nevnímala, že na ni mluví otec.

„Zkus jí spíš zavolat," poznamenala Valerie Haysová a mrkla na manžela za volantem. „Třeba z ní pak dostaneme kloudné slovo."

Paul zavrtěl hlavou a pohlédl na dceru ve zpětném zrcátku. „Ani by nám to nezvedla." Oba vyprskli smíchy. Paul uhodil hřebíček na hlavičku. „Co ty, koblížku?" zkusil Connora. „Ty bys nás do hlasové schránky spadnout nenechal, že ne?"

Connor nechápavě zvedl oči od tabletu. „Do jaké schránky?"

„Když už mluvíme o moderních technologiích," vzpomněla si Valerie, „musíme dětem na víkend omezit čas u obrazovky. S vašima se vidíme jen párkrát do roka, určitě nebudou zvědaví na to, jak si…"

Vozovka se pod nimi otřásla vzdáleným zaduněním. Děti vytřeštily oči a vzhlédly. Minivan vjel na moment do protisměru a Valerii okamžitě vylétla paže k manželovi. Paul sevřel volant oběma rukama.

„Co to bylo, tati?“ zeptala se Caity.

Valerie se ohlédla, aby zkontrolovala silnici za nimi. „Nesrazili jsme nic, že ne?“

„Ne…,“ zamumlal zaraženě Paul a očima sklouzl k přístrojové desce.

„*Tati*, co to bylo?“ naléhala dcera, hrdlo stažené strachy.

„Netuším,“ připustil Paul, zatímco se rozhlížel po waketských polích a lesích podél jednoproudé silnice. Zdroj podivného hluku však nikde neviděl. Sjížděli z kopce do zatáčky, za kterou následoval most. Vše působilo naprosto běžně.

„Ale nestalo se nám nic, že ne?“

„Ne!“ odsekl Paul. „Fakt nevím, co to bylo!“

Connor začal natahovat.

„To nic, koblížku,“ konejšil ho Paul a pootočil se, aby na děti viděl. „Promiň, že jsem tak vyjel, Caity. Nic se nám nestalo. Nejspíš jenom něco…“

„Paule. *Paule!*“

Jen co uslyšel manželčin křik, otočil se zpátky dopředu. Nad vrcholky stromů letěla jejich směrem obří deska ze šedavého kovu. Vzhledem k rozměrům a vysoké rychlosti té věci se nedalo odhadnout, jestli proletí nad nimi, kolem nich, nebo se srazí. Ve chvíli, kdy si Paul uvědomil, že hledí na křídlo letadla, které každým okamžikem dopadne jen kousek před ně, bylo už pozdě. Minivan vjel na most.

Křídlo zasáhlo zem s takovou silou, až se okolní stromy otřásly a ptáci rozletěli pryč. Celá rodina ve voze křičela. Valerie vymrštila ruce před sebe, aby zbrzdila náraz, a Paul sevřel volant ještě pevněji. Šlapal na brzdu, ovšem uprostřed úzkého mostu jen s jedním jízdním pruhem v každém směru neměl kam stočit řízení. Pneumatiky skřípěly a těžiště zpomalujícího vozu se přesouvalo dopředu.

Křídlo se řítilo k mostu a tedy i přímo proti minivanu, v trávě podél silnice přitom zanechávalo hluboké brázdy.

Blokovalo celou vozovku a nepřestávalo rotovat kolem své osy. Když vletělo na most, za hrůzostrašného drhnutí kovu o asfalt se valilo přímo na minivan. Veškerý křik uvnitř ustal, rodina čekala na náraz.

A ten přišel.

Všemi to v sedadlech trhlo prudce dopředu. Srážka byla natolik intenzivní, že jim paže i hlava vyletěly nepřirozeně daleko od zbytku těla. Čelní sklo se roztříštilo a v bílém záblesku se aktivovaly airbagy. Robustní plech kapoty včetně motorového prostoru se zmačkaly jako alobal. Přední pneumatiky vlivem nárazu praskly a disky při kontaktu s asfaltem jiskřily.

Kovové křídlo valící se vpřed bylo desetkrát větší a těžší než minivan. Jakmile takový kolos dolehl na předek vozu, během vteřiny ho i s nárazníkem a dvojicí kol sešrotoval. Zbytek minivanu zůstával sevřený v pasti a nedobrovolně couval dozadu.

Po prudkém trhnutí vpřed se hlavy rodinných příslušníků bolestivě zabořily zpátky do opěrek. Kolize jim zlámala kosti v těle a potrhala tělesné orgány. Hřídel volantu probodla Paulovi trup a zdeformovaný rám dveří na straně spolujezdce rozdrtil Valerii lebku. O co menší strukturální poškození utrpěla zadní část minivanu, s o to větším zpětným nárazem se museli vypořádat tamní pasažéři. V tomto ohledu to nejvíc odskákala Caityina páteř. Connorovi v prostřední řadě, který seděl pevně připoutaný v autosedačce, nezbývalo než se pevně držet.

Couvající vůz se stáčel ke krajnici, až zadním nárazníkem prorazil kovové bezpečnostní zábradlí. Zatímco předek minivanu stále tlačilo křídlo plnou vahou k asfaltu, až od plechů a podvozku létaly jiskry, zadní část se nyní kymácela nad ledovou vodou řeky Mississippi proudící o devět metrů níž.

Jak se křídlo sunulo po silnici, postupně zpomalovalo. Ve chvíli, kdy se zastavilo, zabíralo celý most. Obrovský kus letadla, který ještě před pár minutami svištěl několik kilometrů vysoko rychlostí stovek kilometrů za hodinu, tu ležel poničený a pomlácený a děravým povrchem se mu dralа ven střeva včetně objemných nádrží ukrývajících přes deset tisíc litrů leteckého petroleje.

Možná za to mohlo tření mezi kovem a asfaltem, možná přeskočila jiskra z minivanu. Počáteční zážeh byl nepodstatný, konec nevyhnutelný. Do vzduchu vyšlehl mohutný houbovitý ohnivý mrak, z něhož sršely žhavé oranžové plameny. Když se výbuch nasytil palivových výparů, vystřídal původní ohnivou kouli oblak hustého černého dýmu, pod nímž však nadále vytrvale hořelo zbylé palivo v nádržích.

Všechno kolem utichlo. Ptáci se už nevrátili. Křídlo se nehýbalo a spolu s ním ani minivan, který visel nad řekou. Jediný pohyb široko daleko měly na svědomí plameny roztančené po křídle a protáčející se zadní kola vozu. Jediný zvuk se nesl rozbitými předními okny z autorádia.

Connor se rozhlédl kolem sebe – příliš otřesený, aby plakal, a příliš vyděšený, aby se přestal křečovitě držet. Dál drobnýma ručkama svíral bočnice autosedačky. Na čele se mu táhl tenký šrám, který v jeho případě zůstával jedinou viditelnou známkou událostí posledních minut. Čekal, že mu někdo pomůže, že ho vysvobodí a řekne mu, co má dělat. Nikdo však nepřicházel, nikdo nic neříkal.

„Mami?“ špitl.

Odpověď se neozývala.

Hrudníček se mu v rychlém tempu nadzvedával a zase klesal, do očí se mu draly slzy a srdce mu bušilo jako splašené.

„*Ma-mí!*“

4

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 35 MINUT

Ethan Rosen zašmátral rukama kolem sebe, ale naprázdno.

Stál v černočerné tmě velína jako přimrazený, před sebou stůl, který se táhl podél stěn, a odmítal se pohnout byť o jeden jediný krok. V uších mu pulzovalo. Ethan věděl, že jakmile se světla zase rozsvítí, obrátí se pozornost všech na něj – jak by také ne, on tady byl ten hlavní. Vedoucí provozu. Ten, co má všechno a všechny na povel. Budou chtít slyšet odpovědi.

On ale žádné neměl. Namísto nich se mu hlavou honila otázka.

Ta samá, jakou si momentálně ve velíně kladli úplně všichni.

Co se stalo?

A pak, stejně rychle jako svět potemněl, vše opět zalilo světlo.

Napříč velínem druhého reaktoru se rozblikaly červené, oranžové a bílé kontrolky, až musel Ethan přimhouřit své oříškově hnědé oči. Neúnavné, pronikavé pískání, které mu znělo v uších, tlumilo jinak ohlušující virvál poplašných sirén. Ethan se snažil zaostřit přes zrnka prachu vířící ve vzduchu, jež se mu jako první sníh, který zvěstuje příchod zimy, snášela z rozhoupaných stropních svítidel do vlnitých

hnědých vlasů a na tmavě modrý svetr. Podíval se na zem a pod nohama spatřil rozlitou kávu a střepy. Logo jaderné elektrárny Clover Hill na rozbitém hrnku bylo k nepoznání.

Zpracovával prvotní šok. Připadal si, že snad ani není součástí nastalé situace, jako by se mu před očima odehrával film. Stál na vyvýšené platformě blokové dozorny druhého reaktoru a všichni dole k němu upírali zrak, vrtěli hlavou a odpovídali zvučnému hlasu, který se ozýval přes sirény. Ethan si s překvapením uvědomil, že hlas patří jemu.

„Nestalo se nikomu nic?“ ptal se jich zas a znovu.

Div si nevykroutili hlavy. *Ne.*

Svět kolem něho začínal zrychlovat a získával jasnější obrysy. Ethanovy smysly se zostřovaly. Sluch se mu už zcela vrátil a on si uvědomil, že v hlasech podřízených slyší paniku. Mluvili jeden přes druhého. Ethanův mozek zachytával jen krátké útržky, které jako by vyskakovaly z jinak začerněného textu.

„… nevím…“

„… výbuch? Útok…“

„… poškozený reaktor…“

„… zemětřesení. Pokud ne…“

„… ztráta primárního…“

Den jako každý jiný se v jediném dramatickém okamžiku proměnil k nepoznání. Bomba? Technická závada? Zemětřesení? Je po všem, nebo to tímhle teprve začíná? Zavření v místnosti bez oken nevěděli nic. Vůbec nic. A tváří v tvář všemožným neznámým ztráceli pevnou půdu pod nohama.

Ethan stiskl několik tlačítek a sirény utichly. Náhlé ticho všechny natolik zaskočilo, že se také ztišili a znovu se otočili k němu.

„Tak fajn, poslouchejte mě.“

Ačkoli se Ethanovi dařilo udržet hlas v klidu, v kontrastu se ztichlou místností jako by křičel. Svou vyrovnaností všem

navíc důrazně připomínal, kde se nacházejí a hlavně co se od nich očekává. Každičkou stěnu a stůl v místnosti o rozloze osmdesáti metrů čtverečních pokrývaly panely se spínači, manometry, displeji, číselnými údaji, barevnými kontrolkami a podsvícenými tlačítky a všechny z nich se v tu chvíli s maximální vervou dožadovaly pozornosti operátorů.

„Nejdřív se na chvíli zastavíme a zhluboka se nadechneme," pokračoval Ethan a dával si záležet, aby hovořil pomalu a vyrovnaně. Podřízení mu odpověděli společným hlubokým nádechem. Výstražná světla dál problikávala, krize nikam nezmizela, ale na čtyři vteřiny, během nichž jim Ethan pomáhal najít ztracenou rovnováhu, šlo všechno stranou.

„Náš problém spočívá v tom, že netušíme, v čem náš problém spočívá," řekl. „Zvládneme cokoli, ale potřebujeme vědět, čemu čelíme. Dwighte, sežeň mi vysílačku. Vikrame, zahaj kontrolu podle instrukcí pro mimořádné situace. Maggie, ty Vikrama kontroluj."

Dwight se rozběhl, až se mu kolem krku rozhoupala vstupní karta, a zmizel za dveřmi na chodbu. Vikram popadl zalaminovanou stránku z pořadače, ale stav ukazatelů začal hlásit rovnou, aniž by do ní potřeboval nahlédnout.

„Režimový spínač vypnutý," oznámil a naklonil se k panelu, aby dobře viděl na jednotlivé hodnoty. „Průměrný výkon reaktoru je na nízkých číslech. Tlak v tlakové nádobě reaktoru činí šest celých a padesát pět setin megapascalu a pomalu klesá." Vikram rychle přelétl očima zalaminovanou stránku a přesunul se k dalšímu ukazateli. „Průběžná hladina vody jedno sto centimetrů pod normálem a pomalu stoupá…"

Zatímco se podřízení činili, Ethan se k nim otočil zády, poodstoupil a nenápadně vytáhl z kapsy telefon. Roztřesenýma rukama vyťukal zprávu:

Okamžitě se objevily tři tečky a krátce po nich i manželčina odpověď:

Miluju tě

Zastrčil si telefon zpátky do kapsy.

„… kvůli poklesu chladiva v reaktoru a zvýšenému tlaku v reaktorové šachtě," pokračoval Vikram.

„Režimový spínač vypnutý," zopakovala Maggie, jež stála vedle Vikrama a slovně i vizuálně potvrzovala stav jednotlivých ukazatelů. „Průměrný výkon reaktoru je na nízkých číslech. Tlak v reaktoru činí šest celých a padesát pět setin megapascalu a pomalu klesá. Hladina vody v tlakové nádobě je šedesát centimetrů pod normálem a pomalu stoupá. K aktivaci nouzového operačního režimu došlo v důsledku poklesu chladiva v reaktoru a zvýšeného tlaku v reaktorové šachtě."

Do velína vběhl Dwight a zakopl o schod vyvýšené platformy, kde stál Ethan. Podal mu vysílačku.

„Všechno sedí," shrnul Vikram. „Regulační tyče jsou zasunuté."

„Regulační tyče jsou zasunuté," potvrdila Maggie poslední položku na zalaminovaném seznamu.

Jinými slovy došlo k bezpečnému odstavení reaktoru a zasunutí všech regulačních tyčí. Podle prvotních zjištění by tedy měla být jaderná elektrárna pod kontrolou. Při pohledu na Dwightův zrychlený dech a mrtvolně bledou tvář ovšem nikdo nepochyboval, že ve skutečnosti tomu tak není.

Ethan sledoval, jak se mladík snaží dát dohromady, a uvědomil si, že cestou pro vysílačku musel Dwight mimo jiné projít táhlou prosklenou chodbou v prvním patře, která skýtá výhled na areál elektrárny.

Dwight jako jediný z nich viděl, co se venku odehrává.

„Co se stalo?“ zeptal se ho Ethan.

Dwight jen zavrtěl hlavou. „Je to… Já… Já… Nemůžu…“

„Steve,“ houkl Ethan naléhavě do vysílačky. „Slyšíme se?“

Steve si nasadil šle a povytáhl tlusté zásahové kalhoty, sáhl do skříňky pro hasičský kabát a nakonec si na hlavu nasadil helmu. Jakožto velitel měl bílou, řadoví hasiči nosili černé. Rozběhl se k připravenému zásahovému vozu, ještě za běhu si přiložil k ústům vysílačku a zmáčkl tlačítko pro komunikaci.

„Slyšíme.“

„*Steve, nejsme tu z těch čísel vůbec moudří*,“ zapraskal z vysílačky Ethanův hlas, zatímco velitel hasičů naskakoval na sedadlo spolujezdce. Ještě ani nestihl dovřít dveře, a vůz už vyjel ze zbrojnice. „*O co tu jde? Zásah zvenčí? Technická závada? Požár?*“

Steve zmáčkl tlačítko. Když promluvil, jeho šokem poznamenaný tón kontrastoval s Ethanovou naléhavostí: „Potvrzuju.“

Hasičský vůz si za doprovodu blikajícího majáku a houkající sirény razil cestu mezi troskami letadla rozesetými po areálu elektrárny. Aby se vyhnul hořící trojsedačce, musel dvěma koly najet na obrubník. Při pohledu na oddělenou příď s pilotní kabinou nalevo se Stevovi zatajil dech. Kokpit se zmítal v plamenech, které se skrz rozbité čelní sklo valily ven, a hutný dým zanechával na bílém vnějším laku černé šmouhy.

Nic z toho nepůsobilo skutečně. Zdálo se to až moc přitažené za vlasy, až moc rozsáhlé. Posádka v autě mlčky sledovala venkovní spoušť a marně se snažila přebrat si, čeho se to dočkala. Ani Steve nenacházel vhodná slova.

„*Co… co tím myslíš?*“ ozval se Ethan. Mluvil zřetelně, zřejmě teď držel vysílačku přímo u úst. „*Odsud nic nevidíme. Co se stalo?*“

„Letadlo, Ethane," odpověděl Steve bez vytáček. „Spadlo sem letadlo."

Ethan cítil, jak se mu odkrvil obličej.

Když 11. září 2001 narazilo druhé letadlo do jižní věže Světového obchodního centra, Ethan spolu s kolegy vše sledovali živě na televizi v odpočívárně, jen kousek přes chodbu od místa, kde stál nyní. Naprosto jasně si vybavoval, jak jim v tu chvíli došlo, že nejde o nehodu, a svět se převrátil naruby.

Na Spojené státy někdo zaútočil.

Jeho nadřízený tehdy vyběhl z odpočívárny a dveře rozrazil s takovou silou, že se zastavily až o stěnu na chodbě. V tu chvíli Ethan jeho panice nerozuměl. Teprve když odpoledne obdrželi bezpečnostní pokyny od tuctu vládních agentur, tak pochopil.

Kdykoli se Ethana v minulosti někdo zeptal, zda má pochybnosti ohledně bezpečnosti jaderné energie, vždy odpovídal jednoznačným, důrazným ne. Pokud však dotaz zněl, zda se bojí, že by někdo mohl po vzoru 11. září zaútočit na jadernou elektrárnu, zaváhal.

Ta představa ho skutečně děsila. Občas kvůli ní dokonce nemohl usnout. Věděl totiž to, co ví každý, kdo pracuje v jaderné energetice. „Testy", které vláda v návaznosti na 11. září provedla a které údajně dokazují, že jsou kontejnmenty neboli ochranné pláště reaktorů amerických jaderných elektráren odolné vůči případným útokům, byly v lepším případě neúplné, v tom horším pochybné. Čelní představitelé země potřebovali ujistit Američany, že všechny jaderné elektrárny jsou před útoky doopravdy zabezpečené, a proto navrhli testy tak, aby se při nich dobrali kýžených výsledků. Ve všech případech se pracovalo s malými letouny do rychlosti čtyř set osmdesáti kilometrů za hodinu. Ve skutečnosti se tak testy

ani nepřiblížily tomu, co se odehrálo v New Yorku, natož aby zkoumaly, co hrozí nad rámec těchto parametrů.

Smyslem nebylo zjistit pravdu, ale uklidnit vyděšenou veřejnost. Ti nahoře si totiž uvědomovali, jak děsivá je pravda. Nikdo neví, co by se stalo, kdyby do jaderné elektrárny v maximální rychlosti několika stovek kilometrů za hodinu narazilo velké dopravní letadlo s plnými palivovými nádržemi.

„Volej Red Top," nakázal Ethan Dwightovi, čímž myslel jadernou elektrárnu Red Top, sto devadesát kilometrů jihovýchodně. „Steve, popiš mi poškození způsobené nárazem."

„Trosky se nachází na obrovské ploše," odvětil Steve. „Nejsou koncentrované v jedné oblasti. V jediném místě nárazu. To letadlo… Kusy z něj jsou…"

„Všude," zamumlal George, Stevův zástupce, a naklonil se přes volant hasičského auta, aby si prohlédl poškozenou chladicí věž prvního reaktoru. Kolem celé její základny ležely masivní odlomené kusy betonu.

„Trosky letadla, sutiny elektrárny… válí se to tady na každém kroku, Ethane," pokračoval Steve. „Žádali jsme o posily zvenčí, ale spojení dost vázlo. První by měli přijet městští hasiči z Wakety. Podle našeho systému došlo k aktivaci automatického hašení v šesti budovách. Nejvíc zasažené se zdají pomocné provozní budovy druhého reaktoru, takže mířme – oj!"

George prudce zabrzdil a Steve se zapřel o palubní desku.

„Držte se," varoval kolegy George a vycouval ze zatáčky. Cesta před nimi byla neprůjezdná, blokovaly ji doutnající kusy pokrouceného kovu.

„Potřebujeme, aby někdo mrknul na záběry z bezpečnostních kamer a navigoval nás," požádal Steve. „Všechny cesty,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Katastrofa*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.